

LBRIS

We know
books

RINA KENT

REGATUL 
ÎNTUNECAT

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

AIDEN

În trecut

„Vom fi mereu împreună. Tu ești motivul pentru care sunt în viață, Aiden.“

Vocea mamei mele îmi învăluie mintea ca o căldură în plin ger.

Cătușele zornăie și protestează în timp ce îmi trag picioarele la piept. Podeaua înghețată îmi trimite explozii de gheață prin tot corpul, dar nu am energie să mă ridic.

Degetele de la picioare îmi sunt amorțite. Urmele de pe spate mă ard. Urmele roșii lăsate de cătușele de la gleznă s-au adâncit, devenind violet.

Cred că e semn rău.

Trec ceea ce par a fi ore și tot nu am energie să mă ridic, darămite să mă uit mai atent la rana mea. Partea superioară a corpului mi se prăbușește pe podeaua rece. Pământul miroase ca grajdurile din casa prietenului tatălui meu.

Îmi clănțănesc dinții și îmi mușc buza de mai multe ori, încercând să mă opresc.

– Mamă... șoptesc în camera întunecată ca smoala.

Mi-a spus că avem o legătură specială mamă-fiu și că îmi poate simți durerea. Mama știe ziua în care mă voi îmbolnăvi chiar înainte de a mă trezi. Probabil acum îmi simte durerea. Probabil plânge.

Nu-mi place când mama plânge, dar vreau ca ea să mă găsească. Locul ăsta nu seamănă cu nici unul în care am mai fost până acum. Locul ăsta doare.

Stomacul îmi mârâie ca un animal.

Îmi apăs mâna pe el, dar asta nu-i liniștește sunetul. În schimb, devine mai tare și mai umflat, ca și cum m-ar tachina.

Îmi ling buzele uscate și crăpate și mă holbez la sticla goală de apă de la picioarele mele. E singurul lucru pe care l-am avut de când am fost despărțit de Xander și Cole.

Oare și lor le este foame? Au fost și ei răniți de femeia roșie?

Nu știi cât timp am petrecut în locul ăsta întunecat și murdar, dar a trecut destul de mult ca stomacul să-mi chiorăie fără oprire de ceea ce simt a fi ore întregi.

Dacă nu mănânc în curând, nu voi mai avea puterea să deschid ochii, darămite să mă ridic și să caut o cale de ieșire.

Mama mă așteaptă.

Devine tristă când nu sunt cu ea, iar eu urăsc când mama este tristă.

Ușa scârțâie în timp ce se deschide. Mă ridic brusc și tresar când zidul dur de piatră îmi taie spatele vânăt, dar asta e cea mai mică dintre grijile mele.

Femeia roșie s-a întors.

Lanțul se întinde în jurul meu. Apuc cătușele și trag cu puțină energie care mi-a rămas. Știi că nu se va desprinde. Știi că doar îmi zgârii pielea, dar e tot ce pot face.

Dacă nu ies din asta, femeia roșie mă va răni din nou.

Mă va bate.

Îmi va face pielea să ardă.

O lumină blândă apare în camera altfel întunecată, orbindu-mă. Mijesc ochii când ecoul pașilor se apropie.

Nu se aude nici un pocnet al tocurilor femeii roșii.

Respirația mi încetinește un pic și strânsura mea se slăbește din jurul manșetei.

În lumina dintre noi, se ivește un chip liniștit. O înconjoară o aureolă albă, completată de rochia albă din bumbac și de papuci de casă.

Un înger.

Seamănă cu statuia-înger pe care o are mama în grădina noastră.

E aceeași fată care a venit prima dată. Cred că a fost ieri.

Din moment ce poartă haine de dormit, trebuie să fie din nou noapte.

Aruncă lumina pe podea și se ghemuiește în fața mea. Mâinile ei mici târăsc o geantă grea în urma ei, dar nu mă concentrez asupra sunetului sau a genții.

Mă concentrez asupra ei.

La fata care arată exact ca una dintre păpușile lui Silver și Kimberly. Fata cu părul blond-auriu și ochii albaștri strălucitori care mă privește încruntată.

Fata cu pielea albă ca laptele și obrajii îmbujorați.

Păpușile lui Silver și Kimberly se transformă în oameni adevărați care se pot mișca și pot țări lucruri?

Îmi flutură o mână în fața feței, cele două linii dintre sprâncene adâncindu-i-se.

– Mă auzi?

– Ești reală?

Vocea mea sună departe, ca și cum aş vorbi din altă cameră.

Am atins-o ieri. Am apucat-o de mână și am rugat-o să mă ajute, dar poate că văd fantome.

Poate că devin ca mama când nu poate dormi noaptea.

Poate că femeia roșie încearcă să mă tortureze din nou.

– Bineînțeles că sunt reală, prostuțule.

Rânjește și văd că are un dinte lipsă. Bine, păpușile lui Silver și Kimberly nu au dinți lipsă.

Ia o pungă mai mică și scoate un șervețel. Mirosul de pâine și marmeladă mă lovește direct în stomac. Mârâitul se aude de pe alt continent.

– Ți-am adus...

Îi smulg bucățica de pâine dintre degete înainte să apuce să termine propoziția.

Dacă tata m-ar vedea mâncând chiar acum, ar țipa la mine din cauza lipsei de maniere. Nici măcar nu mestec, nu aștept să se scurgă prima îmbucătură înainte de a o smulge pe următoarea.

– Îți cer scuze. Astea au fost singurele lucruri pe care le-am găsit în bucătărie la ora asta târzie.

Fata se apropie de mine cu atenție. Mă îndepărtez de ea ca un câine înfometat care își protejează mâncarea.

Ea se ridică și îmi înfășoară ceva pufos și cald în jurul umerilor.

– E frig aici.

Mă uit la ea în timp ce ronțai o bucată de pâine. Tușesc și mă sufoc cu mâncarea.

Ea caută în geanta ei minune și scoate o sticlă de apă. O iau de la ea și beau jumătate dintr-odată.

Lichidul rece îmi alină ca mierea gâtul zgâriat. Mi-e dor de sendvișurile cu miere pe care obișnuia să mi le facă Margo.

Mă întorc să îmi devorez pâinea. Încep să simt gustul de marmeladă aproape de sfârșit.

Ceva cald se conectează cu pielea mea și mă opresc din mestecat pentru a o privi din nou pe fată.

Îmi șterge fața cu o cârpă de bumbac umedă, dar cu cât mă șterge mai mult, cu atât mai tare se pierde expresia ei.

Degetele ei îmi piaptână părul încâlcit, apoi îmi alunecă ușor cârpa pe braț, obligându-mă să mănânc cu o singură mână.

O lacrimă mare îi alunecă pe obraz. Înghit ultima bucată de pâine și rămân complet nemișcat.

De ce plâng? Oare am făcut ceva greșit? Oare pentru că i-am spus că nu este reală?

– Știi că ești reală. Vocea mea este mai puțin vioaie decât înainte. Nu plânge!

– Îmi pare rău că monștrii ăia ți-au făcut asta. L-au luat pe Eli, dar nu-ți face griji. Palma i se aplatizează pe obrazul meu, iar determinarea strălucește în ochii ei albaștri strălucitori. Nu le voi permite să te ia și pe tine.

CAPITOLUL 2

AIDEN

În prezent

Acesta este cel mai rău scenariu care s-ar fi putut întâmpla. Partea dezastruoasă este că nu am presimțit asta – și eu întotdeauna am presimțiri.

Cea mai catastrofală greșeală pe care o poate face orice general este să se simtă confortabil și să ignore lumea exterioară.

Azi am fost orbit de Elsa și de apropierea ei, am fost amețit de sentimente și de gânduri iraționale și nu am încercat să le controlez.

Elsa are acest efect asupra mea; are puterea de a da peste cap planurile cel mai bine puse la punct vreodată.

După noaptea trecută, am vrut ca ea să aibă o zi de naștere liniștită, fără a permite lumii exterioare să o strice.

Rezultatul: am fost prins cu garda jos.

Ethan Steel este în viață și stă în mijlocul zonei de relaxare de la Meet Up – un loc pe care mama îl considera un sanctuar.

Elsa nu și-a luat privirea de la el din momentul în care a intrat. Ochii ei albaștri s-au mărit, iar maxilarul aproape că i-a căzut pe podea. Nici nu cred că își dă seama, dar membrele îi tremură ușor de parcă nu-și poate controla reacția.

Jonathan nu reacționează mai bine. Privirea lui amenințătoare îl studiază pe Ethan de parcă ar urmări un demon care se ridică din cenușă. Judecând după încheștarea maxilarului, nu se aștepta să-l vadă pe Ethan în viață.

Niciodată.

Tatăl Elsei tocmai a amestecat toate piesele de șah, apărând din morți ca o fantomă nenorocită.

Queens stă la intrare, retrăgându-se lângă perete. Ține telefonul strâns și privește scena ca la un spectacol cu ciudați.

Mă voi ocupa mai târziu de ea pentru că nu mi-a anunțat sosirea lui Jonathan și pentru că Elsa a aflat despre logodnă în acest fel.

Jonathan trebuie să fi apărut neanunțat la ușa ei și i-a fost imposibil să refuze, dar putea să trimită un nenorocit de mesaj.

Viața ei se va zdrobi în bucăți. Mă voi asigura de asta.

Atenția mea alunecă spre Van Doren, care stă lângă Ethan cu un zâmbet mândru pe buzele lui vinete.

Nenorocitul!

Știam că se întâmpla ceva cu el încă de când a intrat prima dată în RES, integrându-se în viața Elsei ca un parazit.

Doar că nu știam că face parte din planul lui Ethan Steel.

„Bine jucat, bătrâne! Bine jucat!“

– Tu ești... tată.

Șoapta bântuită a Elsei răsună în pereți, cuprinzându-ne ca o rugăciune.

Are o sclipire inocentă în ochi care amintește de copilăria ei. Clipa în care și-a văzut tatăl din nou a transportat-o cu zece ani înapoi în timp.

Este din nou fetița de șapte ani care își aducea aminte de tatăl ei în fiecare conversație.

Îl numea supereroul ei. Eroul ei invincibil.

Acum s-a întors și o va lua de lângă mine după ce în sfârșit o găsisem.

Cine dracului se crede ca să vină după zece ani în care a făcut pe mortul și să-mi ia ce e al meu?

„E timpul să ne întoarcem acasă?”

La dracu', nu!

Niciodată, la naiba!

- Da, prințesă. Eu sunt.

Zâmbește cu atâta căldură, încât îmi vine să-i scot ochii și să-l împing înapoi în mormântul din care s-a târât.

El este, l-am recunoscut mai degrabă pe acel bărbat, nu pe tatăl Elsei.

Ethan Steel - fostul prieten al lui Jonathan și cel mai mare rival.

A îmbătrânit de când l-am văzut ultima dată, dar are în continuare același tip de costume negre, croite precum cele ale lui Jonathan. Își poartă în continuare părul castaniu dat pe spate cu hotărâre și putere; poartă în continuare pantofi Prada, manșete cu diamante și un ceas care costă cât bugetul anual al unei țări din lumea a treia.

Este împăratul Imperiului de Oțel, care s-a întors după moștenitorul său.

Buza de jos a Elsei tremură de parcă ar fi pe punctul de a plânge, dar nu sunt lacrimi. Când mă uit mai atent, aproape că pot vedea reflexia lui Ethan în ochii ei de un albastru electric.

Ea face un pas tremurat înainte. Șuvițele ei blonde și umede i se lipesc de față și de hainele ude, dar aș paria pe unul dintre membrele mele că nu tremură din cauza frigului.

O apuc de braț, împiedicând-o să mai facă un pas. Ea nu mă simte și continuă să meargă spre tatăl ei.

- Ia-ți mâinile de pe fiica mea! *Acum!* ordonă Ethan pe un ton autoritar care ar fi speriat orice altă persoană.

Ethan nu este un om care să fie abordat ușor. Este la fel de nemilos ca Jonathan, dacă nu chiar mai mult. Dacă intră cineva în vizorul lui, nu se va opri până când acea persoană nu va fi eradicată. Faptul că a înviat din morți este încă o dovadă a personalității sale nemiloase.

Dar el nu mă sperie.

Singura persoană de care îmi pasă este această fată frumoasă care nici măcar nu vrea să îmi remarce existența.

– Dă-i drumul, Aiden, vorbește în sfârșit Jonathan.

Îl ignor.

– Elsa, uită-te la mine!

Ea nu o face.

Îmi trec degetul mare de-a lungul brațului ei, mângâind-o ușor.

– Iubito, uită-te la mine!

– Ești logodit cu Silver?

Elsa continuă să se holbeze la tatăl ei, dar cuvintele îmi sunt adresate mie.

Întrebarea bruscă mă oprește. Cum să-i răspund fără să-i trezesc partea urâtă?

– Nu e vorba de ceea ce...

– Da sau nu? mă întrerupe fără să-mi mai arunce nici o privire.

Îmi scrâșnesc molarii când aud modul apatic în care mi se adresează. Nu pot să o învinovățesc, dar în creierul meu e un singur gând: s-o arunc pe umăr și s-o scot de acolo.

Mă abțin doar pentru că se reîntâlnește cu tatăl ei și nu mă va ierta niciodată dacă o iau. Și, deși nu dau doi bani pe el sau pe oricine altcineva din această cameră, îmi pasă mult de ea.

– Elsa, sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le știi, vorbesc pe tonul cel mai calm.

– Este o întrebare simplă, Aiden. Da sau nu?

– Da.

Ochiul stâng îmi tresare în timp ce rostesc cuvântul. Elsa rămâne complet nemișcată; nici măcar nu clipește.

Mă aștept să se întoarcă și să mă lovească. Aș lăsa-o. Dacă asta o va ajuta să se descarce, o voi lăsa să mă lovească atât cât vrea. Atât timp cât, în sfârșit, mă înfruntă, sunt gata să fac aproape orice.

Își smucește brațul din strânsoarea mea. Mâna mi se strânge în pumn, dar nu o apuc din nou.

Mă doare sufletul să o am aproape și să nu o ating, dar, dacă voi întinde mâna spre ea, o voi răpi de aici.

Toate trepidațiile de mai devreme dispar. Coloana ei vertebrală se îndreaptă brusc, iar bărbia i se ridică în timp ce face pași hotărâți în direcția tatălui ei. Departe de mine.

– Elsa! Îmi iese de pe buze numele ca un mârâit dureros.

– Să mergem acasă, îi spune tatălui ei cu atâta hotărâre încât se aude ecoul în cameră.

Ethan își înfășoară un braț în jurul umerilor fiicei sale. Ea se ghemuiește lângă el ca o pisicuță.

El face semn din cap în direcția noastră.

– Abia aștept să te strivesc, Jonathan.

Apoi iese pe ușă, cu Elsa și Van Doren mergând de o parte și de alta.

„Du-te după ea!“

Adu-o înapoi!“

Răpește-o, dacă trebuie!“

E nevoie de tot ce am în mine ca să nu urmez cererile bestiei mele. Dacă folosesc orice fel de forță cu ea, va fi un eșec și mă va arde. Dacă distanța o va ajuta să se liniștească, atunci așa să fie.

Deocamdată.

Mă întorc cu fața spre Jonathan, așteptându-mă să se agite din cauza apariției bruște a lui Ethan.

Tatălui meu îi place să folosească elementul-surpriză, dar cu siguranță nu-i place să fie victima lui. Învierea din morți a lui Ethan i-a amestecat toate cărțile și i-a distrus planul pe care îl pune la cale de zece ani.

Un zâmbet sadic i se așază pe buze. Se trânteste pe canapea și își pune sub bărbie degetele în formă de turlă. Nu pot decât să-mi imaginez numărul de scenarii aiurea care îi umblă în minte.

Queens se apropie de mine cu pași atenți, de parcă ar traversa un câmp minat.